

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ—3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2021

ΚΥΡΙΑΚΗ
28 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ, Γρηγορίου Παλαμά, Μάρκ. 2: 1-12
7.30 πμ Όρθρος και Θ. Λειτουργία

**ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ
ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.**

(ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ)

Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας.
Νά φέρετε τὰ Παιδιά σας στο κατηχητικό σχολείο γιά νά μάθουν γιά τό Χριστό
καί τήν πίστι μας.

ΔΕΥΤΕΡΑ
29 ΜΑΡΤΙΟΥ

8.45 πμ— Ιερό Μυστήριο του Ευχελαίου
10.00 πμ— Σύναξη των ηλικιωμένων στο Hall.
5.00 μμ— Άκολουθία του Μεγάλου Άπόδειπνου

ΤΡΙΤΗ
30 ΜΑΡΤΙΟΥ

5.00 μμ— Άκολουθία του Μεγάλου Άπόδειπνου

ΤΕΤΑΡΤΗ
31 ΜΑΡΤΙΟΥ

8.00πμ— Θ. Λειτουργία των Προηγιασμένων Δώρων
5.00 μμ— Άκολουθία του Μεγάλου Άπόδειπνου

ΠΕΜΤΗ
1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

5.00 μμ— Άκολουθία του Μεγάλου Άπόδειπνου

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΑΠΟ 13-19 ΕΤΩΝ
7.30—8.30μμ στο Hall τις Έκκλησίας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

6.30 μμ— Γ' Χαιρετισμοί της Παναγίας

ΚΥΡΙΑΚΗ
4 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Έυαγγελικά Άναγνώσματα—
Έπιστολή— Έβρ. 4: 14-16, 5: 1-6
Έυαγγέλιο— Μάρκ.8: 34-38, 9:1

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

Σύμφωνα με το Συναξαριστή, ο Ύμνος δημιουργήθηκε το 626, μετά τη σωτηρία της Κωνσταντινούπολης από την πολιορκία των Αβάρων και των Περσών, οπότε και εψάλει για πρώτη φορά.

Κατά το έτος 626 η Κωνσταντινούπολη πολιορκήθηκε από τους Πέρσες και Αβάρους. Ο βασιλέας Ηράκλειος απουσίαζε στη Μικρά Ασία σε πόλεμο κατά των Περσών. Τότε ο φρούραρχος Βώνος μαζί με τον Πατριάρχη Σέργιο ανέλαβαν την υπεράσπιση της αυτοκρατορίας. Ο Πατριάρχης περιέτρεχε τη πόλη με την εικόνα της Παναγίας της Βλαχερνίτισσας και ενεθάρρυνε τα πλήθη και τους μαχητές.

Ξαφνικά έγινε φοβερός ανεμοστρόβιλος που δημιούργησε τρικυμία και κατέστρεψε τον εχθρικό στόλο και τη νύκτα της 7ης προς την 8η Αυγούστου, αναγκάστηκαν να φύγουν άπρακτοι. Ο λαός πανηγυρίζοντας τη σωτηρία του, συγκεντρώθηκε στο Ναό της Παναγίας των Βλαχερνών και όλοι όρθιοι έψαλλαν τον από τότε λεγόμενο «Ακάθιστο Ύμνο» στην Παναγία, αποδίδοντας τα «νικητήρια» και την ευγνωμοσύνη τους στην «Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ».

Για να ψαλθεῖ όμως τότε θα πρέπει να είχε συντεθεῖ νωρίτερα, καθώς δεν ήταν δυνατό να γίνει αυτό σε μια νύχτα. Κάποιοι μελετητές υποστηρίζουν ότι ο ύμνος έπρεπε να προϋπήρχε στη λειτουργική πράξη, και να ψάλλθηκε τότε «όρθοστάδην», από μεγίστη αφοσίωση προς εγκωμιασμό της Θεοτόκου. Και προκρίθηκε αυτός ο ύμνος από κάποιον άλλον ενδεχομένως, επειδή θα ήταν κίολας καθιερωμένος στην Αγρυπνία της 15ης Αυγούστου στη Βλαχέρνα, και επειδή το περιεχόμενό του, με χαρακτήρα διηγηματικό, δογματικό, και δοξολογικό – εγκωμιαστικό προσφερόταν για τη διάσωση και τη λύτρωση της Πόλης από τη δεινή περίσταση.

Ο ύμνος αναφέρεται σε όλο το μυστήριο της ενανθρώπισης του Χριστού, στο οποίο είναι βασικός παράγοντας η Θεοτόκος. Έτσι, ο μαριολογικός και ο χριστολογικός χαρακτήρας του είναι φανερός.

Συνεπώς, μπορούμε να πούμε ότι αναφέρεται σε κοινό εορτασμό του Ευαγγελισμού και των Χριστουγέννων – οι γιορτές χωρίστηκαν στα χρόνια του Ιουστινιανού (527-565) – αλλά εύκολα επίσης μπορούμε να πούμε ότι ο εγκωμιαστικός και δοξολογικός χαρακτήρας του ύμνου είναι πρόσφορος για κάθε περίπτωση που η θρησκεία ψυχή θέλει να αναφερθεί στο θαύμα της σωτηρίας της.

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693

Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151

Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215

Ιστοσελίδα:

stvasiliosbrunswick.com.

Κάθε ημέρα, στο
διάστημα

04.00—06.00 μ.μ.,

Ο πατήρ Αθανάσιος και ο
πατήρ Έφραίμ βρίσκονται
στο ναό για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική
ανάγκη.

ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΥΜΝΟΥ

Η ονομασία Ακάθιστος Ύμνος αποδόθηκε στον Ύμνο οφείλεται στο ότι «ὀρθοστάδην τότε πᾶς ὁ λαὸς κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τὸν ὕμνον τῇ τοῦ Λόγου Μητρὶ ἐμελῶσαν καὶ ὅτι πᾶσι τοῖς ἄλλοις οἴκοις καθῆσθαι ἐξ ἔθους ἔχοντες, ἐν τοῖς παροῦσι τῆς θεομήτορος ὀρθοὶ πάντες ἀκροώμεθα». Αυτὰ γράφει το Συναξάριο, και εντοπίζει «τὴν νύκτα ἐκείνη» το καλοκαίρι του 626.

Επίσης, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή που εμφανίστηκε ο ὕμνος οἱ πιστοὶ σε κάθε ευκαιρία και αφορμῇ, τὸν ἔψαλαν ὀρθοὶ και ἀπ' τὴν ἀρχὴ συνδέθη με τὴν εορτὴ του Ευαγγελισμοῦ του ὁποῖου τὴν ἀκολουθία το ἐκκλησιασμο παρακολουθοῦσε ὀρθο.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

Ο Κανόνας του Ακάθιστου εἶναι ἔργο των Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ (οἱ εἰρμοὶ) και Ἰωσήφ Ξένου του Ὑμνογράφου (τα τροπάρια) . Πηγές του Ὑμνου εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή και οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐνῶ ο συνθέτης, ο χρόνος και ἡ αἰτία τῆς σύνθεσης του Ὑμνου, παραμένουν ἀκόμα ἀνεξακριβῶτα ἀπὸ τους μελετητές. Ἐνα εἶναι το ἀδιαμφισβήτητο στοιχείο, που μας δίνουν οἱ σχετικές πηγές , ὅτι ο ὕμνος ἐψάλλετο ως ευχαριστήριος ὡδὴ πρὸς τὴν υπέρμαχο στρατηγὸ του Βυζαντινοῦ κράτους.

«ΧΑΙΡΕ, ΝΥΜΦΗ ΑΝΥΜΦΕΥΤΕ»

Ἰδιαίτερη εἶναι ἡ ἀγάπη και ξεχωριστός ο σεβασμός, με τὸν ὁποῖο το σύνολο των πιστῶν περιβάλλει τὴν Ἀκολουθία του Ακάθιστου Ὑμνου. Ἀγάπη και σεβασμός που πηγάζουν και ἐμπνέονται ἀπὸ το πρόσωπο πρὸς το ὁποῖο ἀπευθύνεται ἡ Ἀκολουθία, ἀπὸ τὴν ἐκφραστικότητα και τὸν πλοῦτο των κειμένων, ἀπὸ το μελωδικὸ ἔνδυμα των λόγων. Ἀγάπη και σεβασμός που ἐκδηλώνονται με τὴν εὐλαβὴ παρουσία και ἐνεργὸ συμμετοχὴ τὴν Ἀκολουθία των «πιστῶς προσκυνούντων και δοξαζόντων» Χριστιανῶν, τα ἀπογεύματα τῆς Παρασκευῆς καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς.

Ο Ακάθιστος ὕμνος χαρακτηρίζεται ως ἓνα ἀριστοῦργημα τῆς βυζαντινῆς ὑμνογραφίας, γραμμένο πάνω στους κανόνες τῆς ὁμοτονίας, ἰσοσυλλαβίας και μερικῶς τῆς ὁμοιοκαταληξίας. Ἡ γλώσσα του ὕμνου εἶναι σοβαρὴ και ρέουσα, γεμάτη ἀπὸ κοσμητικὰ ἐπίθετα και πολλὰ σχήματα. Ἐτσι ἡ ἐξωτερικὴ του μορφή παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία και ὡραιότητα, που συναγωνίζεται το βαθὺ του περιεχόμενο.

Κανένας δὲν μπορεῖ να ἀμφισβητήσῃ τὸν πλοῦτο του λόγου, τὴν ὑπαρξὴ σχημάτων, τὴν ποιητικότητα ὁρισμένων στίχων και προπαντὸς το ὑψηλὸ περιεχόμενο του ὕμνου, που ἐξυμνεῖ τὴν ἐνανθρώπιση του Θεοῦ δια τῆς Παναγίας Θεοτόκου. Εἶναι ἀλλεπάλληλες οἱ ἐκφράσεις χαράς, ἀγαλλιάσεως και λυτρώσεως που δίνουν ἐνθουσιαστικὸ τόνο στον ὕμνο.

Το γεγονός δὲ ὅτι ἀπ' ὅλα τα κοντάκια μόνο αὐτὸ εἶναι σήμερα σε χρῆση τὴν λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας δείχνει τὴν δύναμη και τὴν ἐντύπωση που ἔκανε και ἐξακολουθεῖ να κάνει στους πιστοὺς.

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ, Γρηγορίου Παλαμᾶ , Μάρκ. 2: 1-12

Ἀκούσαμε σήμερα τὸν Ευαγγελιστὴ Μάρκο να μας διηγείται τὴν θεραπεία ἐνός παραλύτου τὴν Καπερναοὺμ, ὅπου ο Χριστὸς εἶχε πάει για να διδάξῃ τὸν λαὸ. Ὡς συνήθως, στο σπίτι που βρισκόταν ἐπικρατοῦσε το ἀδιαχώρητο, ἀπὸ το πλήθος που εἶχε συναχθεῖ για να Τὸν ἀκούσῃ, με ἀποτέλεσμα οἱ ἄνθρωποι που μετέφεραν τὸν παράλυτο να μὴ μποροῦν να προσεγγίσουν. Ἀποφασίζουν λοιπὸν να χαλάσουν τὴν στέγη, να ἀφαιρέσουν δηλαδὴ τα κεραμίδια και να κατεβάσουν με σχοινιά το κρεβάτι με τὸν παράλυτο μπροστὰ στα πόδια του Ἰησοῦ. Ἐκεῖνος, μόλις εἶδε τὴν πίστη των ἀνθρώπων, λέει στον παράλυτο “παιδί μου, οἱ ἀμαρτίες σου ἔχουν συγχωρεθῇ”. Ἀγανάκτησαν οἱ γραμματεῖς, καθὼς σκέφτηκαν ὅτι μόνον ο Θεὸς ἔχει τὴν ἐξουσία να συγχωρεῖ ἀμαρτίες, και ο καρδιογνώστης Κύριος τους ρωτᾷ “γιατί σκέφτεστε πονηρά; τί εἶναι ἐυκολότερο, να πω ὅτι συγχωροῦνται οἱ ἀμαρτίες σου, ἢ σήκω και πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα;” Και για να δείξῃ σε ὅλους ὅτι ἔχει τὴν ἐξουσία να συγχωρεῖ ἀμαρτίες, στρέφεται στον παράλυτο και τὸν διατάζει να σηκωθεῖ. Κι ἐκεῖνος σηκώθηκε, πήρε το κρεβάτι του στους ὤμους και ἐπέστρεψε στο σπίτι του, ἀφήνοντας πίσω του ὅλους να δοξάζουν τὸν Θεὸ και να λένε ὅτι ποτὲ δὲν εἶχαν δεῖ τόσο μεγάλο θαῦμα.

Ἡ διήγηση αὐτὴ δὲν ἔχει τεθεῖ τυχαία μέσα τὴν Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, και μάλιστα τὴν δευτέρῃ Κυριακῇ, που βρισκόμαστε ἀκόμα τὴν ἀρχὴ τῆς νηστείας. Μέσα ἀπὸ το θαῦμα που ἐπιτελεῖ ο Χριστὸς, τονίζει τὴ σπουδαιότητα και τὴν σημασία τῆς ἀφέσεως των ἀμαρτιῶν μας ἀπὸ τὸν Θεὸ, σημασία πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἴαση ὁποιοῦδήποτε σωματικοῦ νοσήματος. Συχνὰ παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ να μας βοηθήσῃ και να μας ἀπαλλάξῃ ἀπὸ προβλήματα που σχετίζονται με τὴ σωματικὴ μας ἀκεραιότητα, με τὴν υγεία μας, ἢ ἄλλοτε με τὶς βιοτικὲς μας ἀνάγκες και τὴν σκληρὴ καθημερινότητα. Και εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὶς περισσότερες φορές ἀναποκρίνεται στα αἰτήματά μας, ἰδιαίτερα ὅταν αὐτὰ συνοδεύονται με πίστη, με ζέση καρδιάς. Ὡστόσο, πέρα ἀπὸ τα καθημερινὰ, πέρα ἀπὸ τα υλικά ἢ τα θέματα που ἀπτονται τῆς υγείας, βρίσκεται ἡ ἀνάγκη για τὴν παρά Θεοῦ συγχώρεση, για τὴν ἀφεση των ἀμαρτιῶν μας, για τὴν ἀποκατάσταση τῆς ἀγαπητικῆς σχέσεως με τὸν Θεὸ και τὸν πλησίον, μέσα ἀπὸ τὴν χάρη και τὴν ευεργεσία του Ἁγίου Πνεύματος.

Επομένως, ἀν θεωροῦμε σημαντικὴ τὴν ἀναπόκριση του Θεοῦ στα κάθε εἶδους αἰτήματά μας, ἀκόμη περισσότερο σημαντικό εἶναι να ἀναποκρίνεται στο αἶτημά μας για ἀφεση των ἀμαρτιῶν μας. Τὴν Κυριακὴ του Ἀσώτου εἶδαμε τὴν σημασία τῆς ἐπιστροφῆς του ἀνθρώπου στον Θεὸ, που με ταπείνωση λέει: “Πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν και ἐνώπιόν σου”. Σήμερα βλέπουμε τὴ σπουδαιότητα τῆς πρότασης του Θεοῦ: “Τέκνον, ἀφένονται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου”. Ἀν με ἓνα Του λόγο θεραπεύει το παράλυτο σῶμα και το κάνει πιο δυνατό ἀπὸ ποτὲ, και ο λόγος Του που συγχωρεῖ τὴν ἀμαρτία εἶναι ἐξίσου θεραπευτικὸς για τὶς λαβωμένες καρδιές μας, και ἐξίσου ἀναζωογονητικὸς για τὶς ψυχές μας. Δὲν χρειάζεται πολὺς χρόνος. Μόνο μια λέξη ἀπὸ τὸν Θεὸ, μια ἀναπόκριση στο αἶτημά μας για συγγνώμη.

Ζητούμενο βέβαια για τὴν ἀναπόκριση ἐκ μέρους του Θεοῦ, δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν πίστη. Ἡ πίστη εἶναι αὐτὴ που ἐλκύει το ἔλεος και τὴν ἀγάπη του Θεοῦ, ἡ πίστη εἶναι αὐτὴ που κάνει δυνατὴ τὴν πραγματοποίησή του θαύματος. Ἀν διαβάσουμε τὴν Καινὴ Διαθήκη, θα δούμε ὅτι σε κάθε θαῦμα, ἀπαραίτητη προϋπόθεση εἶναι ἡ πίστη πρὸς τὸν Θεὸ. Πολλοὶ ἄνθρωποι, τόσο σὲ μέρες μας ὅσο και παλαιότερα, ζητοῦν να δουν ἓνα θαῦμα για να πιστέψουν, δικαιολογώντας τρόπον τινὰ το ἔλλειμμα πίστεως μέσα τους, ἢ τὴν ἀμφισβήτηση σε κάθε τι που υπερβαίνει τα ὅρια του αἰσθητοῦ ἢ τῆς ἐπεξεργασίας μέσα ἀπὸ τὴ λογικὴ. Ὅμως ἀκόμα κι ἀν δουν κάποιο θαῦμα, σπεύδουν και πάλι να το ἀμφισβητήσουν, σπεύδουν και πάλι να ἀπιστήσουν, προφασιζόμενοι ἀκόμη και τα πιο ἀπίθανα πράγματα, ἀκόμη και τα πιο παράλογα, ὅτιδήποτε μπορεῖ να σταθεῖ ως δικαιολογία για τὴν ἀπιστίαν τους.

Αὐτὰ τα δύο στοιχεῖα, τὴν ἀνάγκη για σταθερὴ πίστη πρὸς τὸν Θεὸ και τὴν ἀνάγκη να στραφοῦμε τὴν ἴαση του πνευματικοῦ μας κόσμου διὰ τῆς ἀφέσεως των ἀμαρτιῶν μας ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ, μας τονίζει ἡ σημερινὴ περικοπὴ. Μας παροτρύνει δηλαδὴ να μὴ μείνουμε μόνο στα ἐξωτερικά στοιχεῖα τῆς Σαρακοστῆς, τὴν νηστεία δηλαδὴ και τὴν προσευχή, ἀλλὰ να ἐπιμείνουμε τὴν καλλιέργεια τῆς πίστεως και τὴν ἐπιμέλεια για τὴν ἴαση και ἀποθεραπεία τῆς ψυχῆς μας. Μόνο τότε θα εἶναι ἀποτελεσματικὸς ο ἀγὼνας μας, ἐιδικὰ τούτῃ τὴν περίοδο, ὅταν ἀσχοληθοῦμε ἐντατικὰ και με τὸν ἑσῶ ἄνθρωπο, με τα πάθη μας που δὲν εἶναι ευδιάκριτα, κι ὅμως συχνὰ ταλαιπωροῦν τὴν ψυχὴ μας και παραλύουν τὶς πνευματικὲς μας δυνάμεις. Ἀς μὴ ξεχνάμε ἐπομένως σὲς προσευχές μας να ἐκζητοῦμε με πίστη τὴ συγγνώμη του Θεοῦ, και να εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θα φροντίσῃ και για κάθε ἄλλο θέμα μας ἀπασχολεῖ, ὅπως ἄλλωστε ο ἴδιος ο Χριστὸς ἔχει πεῖ.